

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 lutego 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. stwierdził, że:

1. A. G. nie będzie podlegał ustawodawstwu polskiemu od 1 września 2015 r. do 31 marca 2019 r.
2. wycofuje zaświadczenia Al potwierdzające, że w okresach od 11 stycznia 2016 r. do 10 grudnia 2016 r. i od 11 lutego 2017 r. do 10 lutego 2019 r. znajduje zastosowanie ustawodawstwo polskie.
3. odmawia wydania zaświadczenia Al potwierdzającego, że w okresie od 1 kwietnia 2017 r. do 31 marca 2019 r. zastosowanie będzie znajdować ustawodawstwo polskie.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że w dniu 9 lutego 2017 r. wpłynął wniosek A. G. o wydanie zaświadczenia potwierdzającego zastosowanie polskich przepisów w zakresie właściwego ustawodawstwa na podstawie art. 12 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 166 z dnia 30 kwietnia 2004 r., str. 1.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 5, str. 72, z późn. zm., zwanego dalej "rozporządzeniem (WE) nr 883/2004"), a z jego treści wynikało, że A. G. jest osobą prowadzącą w Polsce działalność gospodarczą na własny rachunek, która przenosi działalność czasowo na terytorium innego Państwa UE tj. Niemiec w okresie od 11 lutego 2017 r. do 10 lutego 2019 r. Do wniosku dołączył kserokopie: faktur z 30 grudnia 2016 r. na kwotę 300 PLN i 31 stycznia 2017 r. na kwotę 580 PLN, umowy podwykonawstwa z firmą (...) Sp. z o.o. Oddział 14 lutego 2017 r. wydał A. G. zaświadczenie Al na wnioskowany okres, na podstawie art. 12 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 883/2004. Następnie, 18 kwietnia 2017 r. wpłynęły dwa wnioski tj.: o zmianę danych w wydanym 14 lutego 2017 r. zaświadczeniu Al, ponieważ praca na własny rachunek w Niemczech nie doszła do skutku oraz o wydanie zaświadczenia Al na okres od 1 kwietnia 2017 r. do 31 marca 2019 r.; do wniosku nie zostały dołączone dokumenty potwierdzające fakt prowadzenia działalności od lutego do marca 2017 r., tj. w okresie dwóch

pewnego czasu przed dniem, od którego zamierza skorzystać z przepisów tego artykułu, oraz w każdym okresie prowadzenia tymczasowej działalności w innym państwie członkowskim, musi nadal spełniać w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, wymogi konieczne do prowadzenia działalności pozwalające na jej ponowne podjęcie po powrocie. Zgodnie z wytycznymi Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji (...) Zabezpieczenia (...) zawartymi w Decyzji (...) z dnia 12 czerwca 2009r. dotyczącej wykładni art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie ustawodawstwa mającego zastosowanie do pracowników delegowanych i osób wykonujących pracę na własny rachunek, tymczasowo pracujących poza państwem właściwym (Dz. U. UE. C. 2010 106/5), w przypadku stosowania art. 14 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 987/2009, spełnienie wymogów w państwie członkowskim, a w którym dana osoba ma siedzibę, ocenia się na podstawie kryteriów takich jak korzystanie z powierzchni biurowej, opłacenie podatków, posiadanie legitymacji zawodowej i numeru identyfikacyjnego VAT, bądź przynależność do izb handlowych lub organizacji zawodowych. Wymóg, do którego odnoszą się słowa "od pewnego czasu przed dniem, od którego zamierza skorzystać z przepisów artykułu", można uważać za spełniony, jeśli dana osoba prowadzi swą działalność przez co najmniej dwa miesiące. Spełnienie wymogu prowadzenia działalności na własny rachunek w Polsce, przed jej czasowym przeniesieniem do Niemiec powinien zostać udokumentowany, poprzez przedstawienie np.: faktur, rachunków za wykonane usługi od lutego do marca 2017 r. Wcześniej tj. 22 grudnia 2016 r. A. G. wydano zaświadczenie Al na okres od 11 stycznia 2016 r. do 10 grudnia 2016 r. na podstawie art. 12 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 883/2004, w oparciu o dokumenty przedłożone do wniosku tj. kserokopie faktur za usługi wykonane w Polsce, wystawionych w miesiącach: wrzesień, październik i grudzień

2015 r. Natomiast w trakcie kontroli zostały ujawnione faktury wystawione w miesiącach: wrzesień, październik, listopad i grudzień 2015 r., za usługi wykonane w Niemczech. Wystawienie tych faktur dowodzi, że A. G. wykonywał w miesiącu listopadzie i grudniu 2015 r. działalność na własny rachunek w innym państwie członkowskim niż państwo,

w którym ma swoją siedzibę. Oznacza to, że A. G. nie spełnił warunku prowadzenia działalności w Polsce, od co najmniej dwóch miesięcy, przed 11 stycznia 2016 r. tj. przed dniem czasowego jej przeniesienia do innego państwa członkowskiego UE. Z. podstawą wydania 14 lutego 2017 r. zaświadczenia AI na okres od 11 lutego 2017 r. do 10 lutego 2019 r. były przedłożone wraz z wnioskiem kserokopie faktur wystawionych w miesiącach: grudzień 2016 r., styczeń i luty 2017 r. Natomiast, do wniosku z 18 kwietnia 2017 r. o wydanie zaświadczenia AI na okres od 1 kwietnia 2017 r. do 31 marca 2019 r. nie

b) art. 11 ust. 3 lit. a) oraz art. 12 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE nr L 166/1 z dnia 30.04.2004 r.) poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że A. G. nie będzie podlegał ustawodawstwu polskiemu okresie od dnia 1 września 2015 r. do dnia 31 marca 2019 r., co w konsekwencji doprowadziło do wycofania zaświadczeń AI potwierdzających, że w okresach od dnia 11 stycznia

2016 r. do dnia 10 grudnia 2016 r. oraz od dnia 11 lutego 2017 r. do dnia 10 lutego 2019 r. znajduje zastosowanie prawo polskie oraz do odmowy wydania zaświadczenia AI potwierdzającego, że w okresie od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia 31 marca 2019 r. znajduje zastosowanie ustawodawstwo polskie;

c) art. 5 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE nr L 284/1 z dnia 30.10.2009 r.) przez jego niewłaściwe zastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło do wycofania zaświadczeń AI potwierdzających, że w okresach od dnia 11 stycznia 2016 r. do dnia 10 grudnia 2016 r. oraz od dnia 11 lutego 2017 r. do dnia 10 lutego 2019 r. znajduje zastosowanie prawo polskie;

d) art. 14 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE nr L 284/1 z dnia 30.10.2009 r.) przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że A. G. nie prowadzi znacznej części działalności na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, a co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że ubezpieczony nie będzie podlegał ustawodawstwu polskiemu w okresie od dnia 1 września 2015 r. do dnia 31 marca 2019 r., a także do wycofania zaświadczeń AI potwierdzających, że w okresach od dnia 11 stycznia 2016 r. do dnia 10 grudnia 2016 r. oraz od dnia 11 lutego 2017 r. do dnia 10 lutego 2019 r. znajduje zastosowanie prawo polskie oraz do odmowy wydania zaświadczenia AI potwierdzającego, że w okresie od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia 31 marca 2019 r. znajduje zastosowanie ustawodawstwo polskie;

- błędne ustalenia w zakresie prowadzenia przez A. G. działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresach poprzedzających wydanie zaświadczeń AI tj. w okresach:

a) przed 11 stycznia 2016 r. (w odniesieniu do zaświadczenia na okres od 11.01.2016 r. do 10.12.2016 r.)

świadczaniem usług budowlanych na terenie Niemiec. Firma (...) Sp. z o.o. była pośrednikiem w załatwianiu zleceń na rzecz A. G..

/umowa z dnia 1 września 2015 r.k.22 - 26 plik II akt ZUS, umowa z dnia 1 września 2015 r. k.27 - 32plik II akt ZUS, umowa z dnia 25 kwietnia 2017 r. plik II akt ZUS/

W związku z prowadzoną działalnością gospodarczą A. G. wystawiał faktury zarówno w Polsce jak i w Niemczech: w Polsce za 2015 r.:

- (...) z dnia 13 września 2015 r. na kwotę 280,00 zł
- 4/2015 r. z dnia 31 października 2015 r. na kwotę 2 580,00 zł
- 7/2015 r. z dnia 31 grudnia 2015 r. na kwotę 50,00 zł w Niemczech za 2015 r.:

- 2/2015 r. z dnia 30 września 2015 r. na kwotę 979,00 euro
- 3/2015 r. z dnia 17 października 2015 r. na kwotę 951,50 euro
- 5/2015 r. z dnia 25 listopada 2015 r. na kwotę 2 904,00 euro
- 6/2015 r. z dnia 30 grudnia 2015 r. na kwotę 2 983,75 euro w Polsce za 2016 r.:
- (...) z dnia 30 grudnia 2016 r. na kwotę 300,00 zł w Niemczech za 2016 r.:
- 1/2016 r. z dnia 30 stycznia 2016 r. na kwotę 913,00 euro
- 2/2016 r. z dnia 29 lutego 2016 r. na kwotę 2 040,50 euro
- 3/2016 r. z dnia 31 marca 2016 r. na kwotę 1 490,50 euro
- 4/2016 r. z dnia 30 kwietnia 2016 r. na kwotę 1 527,00 euro
- 5/2016 r. z dnia 31 maja 2016 r. na kwotę 1 461,00 euro
- 6/2016 r. z dnia 30 czerwca 2016 r. na kwotę 2 142,00 euro
- 7/2016 r. z dnia 27 lipca 2016 r. na kwotę 1 668,00 euro
- 8/2016 r. z dnia 27 sierpnia 2016 r. na kwotę 2 073,00 euro
- 9/2016 r. z dnia 30 września 2016 r. na kwotę 2 505,00 euro
- 10/2016 r. z dnia 29 października 2016 r. na kwotę 1 608,00 euro
- 11/2016 r. z dnia 30 listopada 2016 r. na kwotę 2 244,00 euro
- 12/2016 r. z dnia 10 grudnia 2016 r. na kwotę 1 134,00 euro w Polsce za 2017 r.:
- (...) z dnia 31 stycznia 2017 r. na kwotę 580,00 zł
- (...) z dnia 10 lutego 2017 r. na kwotę 250,00 zł w Niemczech za 2017 r.

dnia 1 września 2015 r. do dnia 1 listopada 2015 r. Stosowne zaświadczenie zostało wydane przez ZUS w dniu 5 października 2015 r.

/zaświadczenie z dnia 5 października 2015 r. k.11 - 12/

W dniu 2 listopada 2015 r. A. G. złożył wniosek o wydanie zaświadczenia A1 na następny okres od 2 listopada 2015 r. do 30 grudnia 2015 r. ZUS wydał stosowne zaświadczenie w tym zakresie.

/zaświadczenie z dnia 1 grudnia 2015 r. k.13 - 14/

W dniu 31 grudnia 2015 r. ubezpieczony złożył wniosek o wydanie formularza A1 na okres od 11 stycznia 2016 r. do dnia 22 grudnia 2016 r. Zaświadczenie zostało wydane przez ZUS w dniu 21 stycznia 2016 r. W związku ze skróceniem okresu wykonywania prac na terenie Niemiec i wnioskiem ubezpieczonego (z dnia 14.12.2016 r.) okres objęty zaświadczeniem został skrócony do dnia 10 grudnia 2016 r.

/zaświadczenie z dnia 21 stycznia 2016 r. k. 15 - 16/

W związku z kolejnym wnioskiem o wydania formularza A1, ZUS wydał A. G. zaświadczenie na okres od 11 lutego 2017 r. do 10 lutego 2019 r.

/zaświadczenie z dnia 14 lutego 2017 r. k.17 - 18/

W okresie od 23 stycznia 2017 r. do 19 kwietnia 2017 r. A. G. przebywał na zwolnieniu lekarskim, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłacił mu za ten okres zasiłek chorobowy.

/okoliczność bezsporna/

W okresie od 1 do 3 sierpnia 2017 r. ZUS przeprowadził w stosunku do A. G. kontrolę w zakresie prawidłowości i rzetelności obliczania składek na ubezpieczenia społeczne. W wyniku przeprowadzonej kontroli ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

/decyzja k.l - aplikIakt ZUS/

W związku z brakiem legitymowania się przez A. G. zaświadczeniem A1, (...) Sp. z o.o. rozwiązała z nim umowę podwykonawstwa robót budowlanych.

/zeznania wnioskodawcy min.00:30:16 - 00:33:45 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:01:46 - 00:14:50 rozprawy z dnia 8 listopada 2018 r., płyta CD k.94/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Koordynacji (...) Zabezpieczenia (...) z dnia 12 czerwca 2009 r. Według przywołanych postanowień, określenie „która normalnie wykonuje działalność jako osoba pracująca na własny rachunek” odnosi się do osoby, która zwykle prowadzi znaczną część działalności na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę. Taka osoba musi już prowadzić działalność od pewnego czasu przed dniem, od którego zamierza skorzystać z analizowanych przepisów oraz w każdym okresie prowadzenia tymczasowej działalności w innym państwie członkowskim musi nadal spełniać warunki konieczne do prowadzenia działalności pozwalające na jej ponowne podjęcie po powrocie. Pojęcie „pewnego czasu” zostało skonkretyzowane w powołanej wyżej decyzji (...) i odnosi się do okresu co najmniej dwóch miesięcy prowadzenia działalności na terenie państwa członkowskiego przed podjęciem działalności na terenie innego państwa. W omawianym przepisie w istocie chodzi więc o to, aby osoba zamierzająca podjąć prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim wykazała nie tylko spełnienie formalnych wymogów prowadzenia działalności w państwie, z którego ma zamiar czasowo migrować, ale że ta działalność jest przez nią faktycznie "od pewnego czasu" prowadzona. Innymi słowy, chodzi o wyeliminowanie sytuacji, w której ograniczenie się przez osobę prowadzącą działalność do spełnienia jedynie formalnych wymogów prowadzenia takiej działalności byłoby środkiem do osiągnięcia rzeczywistego celu, jakim jest podjęcie działalności w innym państwie członkowskim z zachowaniem możliwości dalszego podlegania ustawodawstwu państwa, w którym działalność ta została zarejestrowana / por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca

2017 r., sygn. akt II UK 302/16 , Lex nr 2382425/.

Pojęcie „działalności podobnej” zostało zdefiniowane w art. 14 ust. 4 rozporządzenia nr 987/2009. Do celów stosowania art. 12 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ((...)) kryterium używanym do określenia czy działalność, którą osoba pracująca na własny rachunek wyjeżdża prowadzić do innego państwa jest podobna do normalnie prowadzonej działalności na własny rachunek jest rzeczywisty charakter działalności a nie zakwalifikowanie jej przez inne państwo członkowskie jako pracę najemną lub na własny rachunek. Decydującym są tutaj elementy związane z klasyfikowaniem określonej działalności do danej kategorii. Maksymalny czas wykonywania działalności w innym państwie członkowskim nie może przekroczyć 24 miesięcy. Jeżeli od samego początku wiadomo będzie, że działalność

będzie wykonywana dłużej, to takiej przemieszczającej się osoby nie można uznać za spełniającego warunki do pozostania w dotychczasowym systemie ubezpieczeniowym.

Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, gdyż to właśnie w Niemczech wykonywał znaczną część prowadzonej przez siebie działalności, a w związku z faktem, że w Niemczech wykonywał działalność dłużej niż 24 miesiące to nie może on podlegać ustawodawstwu polskiemu w spornym okresie.

Nadto wskazać należy, iż nie sposób mówić, iż wnioskodawca prowadził działalność od pewnego czasu (co najmniej 2 miesiące) przed dniem zgłoszenia wniosku o ustalenie, iż podlega ustawodawstwu polskiemu. Z ustaleń sądu wynika bowiem, iż wnioskodawca zarejestrował swoją działalność od 1 września 2015 roku i od tej samej daty miał zawartą umowę z firmą niemiecką o świadczenie usług. Jedyne nasuwający się wniosek w tej sytuacji jest taki, iż zarejestrowanie działalności nastąpiło wyłącznie w celu ubiegania się o wydanie zaświadczenia A1 o podleganiu ustawodawstwu polskiemu, gdyż było to warunkiem pracy na rzecz firmy niemieckiej. Tymczasem celem tych przepisów jest umożliwienie rozszerzenia terenu wykonywania działalności, podmiotom, które już funkcjonują na rynku, przy zachowaniu dotychczasowego ustawodawstwa. W żadnym wypadku nie wpisuje się w ten cel obejście przepisów o podleganiu ustawodawstwa państwa, na terenie którego działalność jest rzeczywiście wykonywana. Wnioskodawca nie wykonywał działalności od pewnego czasu, a zarejestrował ją wyłącznie w celu uzyskania stosownych zaświadczeń i uniknięcia podlegania ustawodawstwu państwa, na terenie którego faktycznie ją wykonuje.

Wobec powyższego Sąd uznał, że zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odpowiada prawu i na podstawie art.477¹ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art.98 k.p.c. zasądzając od A. G. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił zgodnie z § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. , poz.265).